

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 535/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. septembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Consult Servis Slovakia, s. r. o., Dolná 4, Bratislava, zastúpenej advokátom JUDr. Jánom Vinarčíkom, Pod Rybou 5, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sžf 63/2015 z 3. mája 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Consult Servis Slovakia, s. r. o., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. augusta 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Consult Servis Slovakia, s. r. o., Dolná 4, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Sžf 63/2015 z 3. mája 2016 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“).

2. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

«Sťažovateľ ako podnikateľský subjekt a platiteľ Dane z pridanej hodnoty (ďalej len „platca DPH“) bol nútený v záujme ochrany svojich práv a oprávnených záujmov podať Žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu Finančného riaditeľstva č. 1100301/1/285432/2014/5003 zo dňa 20. 06. 2014, ktorým Finančné riaditeľstvo rozhodlo tak, že Rozhodnutie Správcu dane č. 960143/5/1285347/2014/Här zo dňa 02. 04. 2014, ktorý správca dane podľa § 68 ods. 6 Zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní... určil rozdiel dane za zdaňovacie obdobie január 2012 v sume 27 000.- Eur... sťažovateľovi ako daňovému subjektu potvrdil.

Krajský súd Banská Bystrica o podanej Žalobe sťažovateľa o preskúmanie zákonnosti a postupu žalovaného č. 1100301/1/285432/2014/5003 zo dňa 20. 06. 2014 rozhodol Rozsudkom sp. zn. 24S/113/2014-109 zo dňa 24. 04. 2015 tak, že výrokom č. 1 podanú žalobu zamietol a výrokom č. 2 sťažovateľovi ako žalobcovi náhradu trov nepriznal.

Porušiteľ o podanom Odvolaní sťažovateľa voči... Rozsudku Krajského súdu Banská Bystrica rozhodol napadnutým Rozhodnutím sp. zn. 4Sžf/63/2015 zo dňa 03. 05. 2016 tak, že výrokom č. 1 Rozsudok Krajský súd v Banskej Bystrici č. 24S/113/2014-109 zo dňa 24. 04. 2015 potvrdil ako správny a výrokom č. 2 sťažovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. ...

Pri popise rozhodujúcich a právne významných skutkových a právnych okolností, ktoré v súvislosti s uplatnením nadmerného daňového odpočtu zo strany sťažovateľa a následným nepriznaním uplatneného daňového odpočtu zo strany Správcu dane a Finančného riaditeľstva nastali, sa sťažovateľ pridržiava Odborného vyjadrenia znalca č. 1/2014 zo dňa 25. 08. 2014, ktoré vyhotovil súdny znalec v odbore Ekonomie a manažment, odvetvie Účtovníctvo a daňovníctvo... [REDACTED].

Jedná sa o nasledovné skutkové a právne okolnosti:

1. Na základe daňovej kontroly oprávnenosti nároku na vykázaný nadmerný odpočet DPH v daňovom priznaní za mesiac január 2012 správca dane neuznal nárok na odpočet DPH daňovému subjektu Consult Servis Slovakia s. r. o. z prijatej faktúry interné

č. 12/01/008 zo dňa 31. 12. 2011 v sume 27 000,- €. Na základe protokolu z daňovej kontroly správca dane vydal rozhodnutie č. 9601403/5/1899003/Här zo dňa 14. 5. 2013...

2. ... odvolací orgán Finančné riaditeľstvo SR svojím rozhodnutím č. 1100301/1/410702/2013/5003 z 23. 8. 2013 rozhodnutie správcu dane zrušil a vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Svoje rozhodnutie FR SR odôvodnilo tým, že rozhodnutie správcu dane je zmätočné, nepreskúmateľné a zistený stav je nedostatočný. Ďalej odvolací orgán uvádza, že „správca dane neprihliadal ani neskúmal dostatočne dôkazy, ktoré jednoznačne potvrdzujú rozsah a spôsob plnenia predmetných služieb...“ FR SR uvádza, že daňovým subjektom predložený zoznam dôkazov obsahuje sumár informácií o rozsahu poskytnutých služieb... a že správca nedostatočne posúdil dôkazy predložené daňovým subjektom. Odvolací orgán vyvrátil aj spochybnenie správcu dane voči ustanoveniu § 49 ods. 1 a ods. 2 bod a, čím potvrdil opodstatnenosť nároku na odpočet DPH. V záver rozhodnutia FR SR sa uvádza, že odvolací orgán „považuje zistenia a posúdenie skutkového stavu vo veci) za nepostačujúce pre vyslovenie názoru v rozhodnutí o porušení § 49... zákona o DPH“.

3. Následne správca dane DÚ Banská Bystrica svojím rozhodnutím č. 9601403/5/1285347/2014/Här z 2. 4. 2014 opätovne rozhodol, že neuznáva nárok... na odpočet DPH...

4. ... FR SR svojím rozhodnutím č. 1100301/1/285432/5003 z 20. 6. 2014 potvrdilo rozhodnutie Daňového úradu... Pritom obsah, zistenia, dôkazy a spôsob hodnotenia zistení správcom dane sa od predchádzajúceho rozhodnutia v podstate nedoplnil ani nezmenil!

Správca dane v rozhodnutí č. 9601403/5/1899003/2013/Här zo 14. 5. 2013 na str. 2 ods. 4 priznáva všeobecný nárok na odpočet DPH daňového subjektu (§ 49 ods. 1 zákona 222/2004 Z. z. o DPH) v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť. V ods. 5 paragrafu dopĺňa uplatnenie nároku na odpočet vtedy, ak je voči platiteľovi uplatnená daň iným platiteľom z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť dodané. Následne správca dane vo všeobecnosti konštatuje, že: „Kontrolovaný daňový subjekt porušil citované ustanovenie zákona č. 222/2004 Z. z. o DPH... tým, že si uplatnil nárok na odpočítanie DPH vo výške 27 000,- € z dodávateľskej faktúry interné číslo 12/01/008 zo dňa 31.12.2011 od dodávateľa [REDAKOVANÉ]...“

Pri kontrole nároku na nadmerný odpočet DPH správca dane využil inštitút zápisnice o ústnom pojednávaní... a predvolal... konateľa spoločnosti [REDACTED] (dodávateľa služieb podľa faktúry 12/01/008 zo dňa 31.12.2011 pre spoločnosť Consult Servis Slovakia s. r. o.) [REDACTED]. Tento... uviedol, že túto faktúru má riadne zaučtovanú s účtovníctve spoločnosti [REDACTED] zaevidovanú v evidencii DPH, vykázanú v daňovom priznaní za 4. štvrťrok 2011, potvrdil uskutočnenie zdaniteľného plnenia – dodávky služieb, podpisu zmluvy o spolupráci s konateľom spoločnosti Consult Servis Slovakia s. r. o. [REDACTED] dňa 8. 12. 2010. Svoje tvrdenia [REDACTED] podrobnejšie doplnil predložením zápisníc správcovi dane aj dňa 25. 6. 2013..., predložil... účtovné doklady - faktúry o subdodávkach pre spoločnosti [REDACTED] [REDACTED] súvisiacich s dodávkou služieb pre spoločnosti Consult Servis Slovakia s. r. o. Preukázal, že aj dodávatelia subdodávok majú tieto faktúry riadne zaučtované a vykázané na výstupe. Aj odvolací orgán v rozhodnutí č. 1100301/1/410702/2013/5003 z 28. 3. 2013 na str. 7 potvrdzuje, že dodávateľ služby spoločnosť [REDACTED] faktúru č. 111200006 (interné č. v účtovníctve Consult Servis Slovakia s. r. o. č. 12/01/008) zaučtovala a vykázala v priznaní k DPH v 4. štvrťroku 2011. Správca dane tieto argumenty, tvrdenia a písomné dôkazy počas daňovej kontroly mal, no neuznal ich a vo svojom rozhodnutí pre neuznanie nároku na nadmerný odpočet DPH ich nebral do úvahy, čo vo svojom rozhodnutí dostatočne nezdôvodnil.

Pri ústnom pojednávaní... konateľ spoločnosti [REDACTED] [REDACTED] predložil správcovi dane písomné vyjadrenie, zápisnice z rokovaní a technické správy vo vzťahu k dodávkam obchodného partnera spoločnosti [REDACTED] [REDACTED]. Napriek tomu správca dane konštatuje v protokole, že prehlásenia nemajú žiadnu vypovedaciu hodnotu a bez iných dôkazov uviedol, že kontrolovaný daňový subjekt nepreukázal, že účinok deklarovanej služby nastal.

Dňa 13. 2. 2013 správca dane vykonal... ústne pojednávanie so splnomocnenou zástupkyňou spoločnosti Consult Servis Slovakia s. r. o. [REDACTED]. Otázka správcu dane smeroval k objasneniu skutočnosti, že prečo spoločnosti Consult Servis Slovakia s. r. o. daňový doklad - faktúru č. 12/01/008 z 31. 12. 2011 (pozn. správca nesprávne v poslednom ods. str. 7 protokole uvádza r. 2012) zahrnula do priznania k DPH za mesiac január 2012. Otázka je v zmysle zákona o DPH oprávnená, nakoľko daňový

subjekt Consult Servis Slovakia s. r. o. mal k tejto faktúre urobiť dodatočné daňového priznanie k DPH za mesiac december 2011. To však nevyklučuje touto formou uplatniť si odpočet DPH v sume 27 000 € z tejto faktúry. V opačnom prípade by bol narušený princíp daňovej neutrality a konečné zdanenie len pridanej hodnoty.

Na str. 8 protokolu správca dane konštatuje, že: „Spoločnosť [REDAKOVANÉ] nepredložila žiadne konkrétne doklady a dôkazy preukazujúce dodanie služieb v zmysle dodávateľskej faktúry číslo 12/01/008.“ Následne neopodstatnene a bez konkrétnych dôkazov vyvracajúcich tvrdenia daňového subjektu uvádza správca dane, že „... zisťoval a preveroval skutočnosti čo najúplnejšie, pričom získané dôkazy hodnotil podľa svojej úvahy každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliadal na všetko, čo pri správe dani vyšlo najavo.“

Toto tvrdenie správcu dane nemožno považovať za dostatočné, aby vyvrátil dôkazy kontrolovaného subjektu. Pretože správca dane tvrdenia [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a nimi predložené doklady (zmluvy, technické správy, faktúry, doklad o úhrade faktúry...) nebral do úvahy pri posudzovaní nároku na odpočet DPH spoločnosti Consult Servis Slovakia s. r. o. z faktúry č. 12/01/008 vo výške 27 000,- € za mesiac január 2012 a tento nárok daňovému subjektu neuznal.

Na druhej strane správca dane inštitút výsluchu svedka (str. 10 rozhodnutia) ako dôkaz povýšil nad inštitút zápisnice o ústnom pojednávaní a tvrdenie svedka [REDAKOVANÉ] konateľa spoločnosti [REDAKOVANÉ]. zobral ho pri hodnotení záverov daňovej kontroly do úvahy v plnom rozsahu. Z toho vyplýva, že správca dane dôkazy neposudzoval rovnako a vo vzájomných súvislostiach. Správca dane neuvádza, prečo dôkazy rovnakej váhy a rovnakého druhu hodnotí diametrálne odlišne.

Správca dane na str. 11 rozhodnutia uvádza, že „zákon správcovi dane neukladá získavať dôkazy preukazujúce tvrdenia daňového subjektu...“ Ale z postupu správcu dane vyplynulo, že správca hľadal a bral do úvahy len dôkazy svedčiace proti postupu daňového subjektu. Správca dane opiera svoj postup o aplikáciu ustanovení § 3 ods. 3 - posudzovanie dôkazov. Pritom správca dane neposudzoval dôkazy podľa ich obsahu, váhy a vzájomnej súvislosti. Potvrďuje to aj fakt že 3 výpovede a predložené doklady potvrdili oprávnenosť uplatnenia nároku na odpočet DPH a len jeden ho spochybnil. Pritom tento dôkaz prevážil nad ostatnými dôkazmi. V rozhodnutí č. 9601403/5/128534/2014/Har z 2. 4. 2014 na str. 6

uvádza správca dane, že prehlásenia [REDAKOVANÉ] nemajú žiadnu vypovedaciu schopnosť. Správca dane aj v druhom svojom rozhodnutí posúdil predložené dôkazy neopodstatnene veľmi subjektívne.

Pritom správca dane uvádza, že svoj postup a závery postavil na ustanovení § 24 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe dani, kedy spochybnil vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencie a záznamov, ktoré je daňový subjekt povinný viesť (str. 11 protokolu). Toto tvrdenie správcu dane nie je pravdivé z nasledovných dôvodov:

- daňový doklad (predmetná faktúra), daňová evidencia a účtovné záznamy spoločnosti Consult Servis Slovakia s. r. o. mali a majú všetky náležitosti, ktoré stanovuje zákon o účtovníctve (§ 10) a zákon o DPH (§ 70 a 71).

- rovnako účtovné záznamy a celé účtovníctvo spoločnosti Consult Servis Slovakia s. r. o. za r. 2011 a 2012 je vedené s rešpektovaním ustanovení §§ 6, 7, 8 a 10 zákona o účtovníctve. Účtovníctvo zobrazuje verne skutočnosti, dáva pravdivý obraz o činnosti účtovnej jednotky, je vedené správne, úplne, preukázateľne, zrozumiteľne a spôsobom zaručujúcim trvalosť účtovných záznamov. Preukázateľnosť je založená na vecnom alebo dokladovom preukázaní uskutočnenia hospodárskych operácií zachytených v účtovníctve účtovnej jednotky (napr. dodanie služby). Zvlášť pri dodávkach služieb, ktoré majú objektívne nehmotný charakter, je preukázateľnosť postavená na existencii a obsahu účtovných dokladov (faktúra, dodací list zmluva, preberací protokol, doklad o úhrade faktúry a pod.) a záznamov základom pre posudzovanie preukázateľnosti dodávky služieb. Odvolací orgán FR SR na str. 4 svojho rozhodnutia z 23. 8. 2013 uvádza, že „správca dane správne nepochopil postavenie, ani rozsah dodávky predmetných služieb.“ Správca dane deklarované dodávky služieb predloženými faktúrami, technickou dokumentáciou, potvrdením o prevzatí a ich úhradou považoval neoprávnene za nepostačujúce.

- faktúra je pre platiteľov DPH i pre iné účtovné jednotky dôležitý doklad, ktorý deklaruje zdaniteľný obchod, ktorý sa uskutočnil. Hovorí najmä o obsahu hospodárskej operácie, o dátume jej uskutočnenia, o hodnote transakcie a o zmluvných stranách. Pre účely DPH je dokladom, na základe ktorého vzniká povinnosť odvieť daň a právo uplatniť si odpočet dane. V rámci EU je vystavovanie faktúr upravené s Smernici Rady č. 2006/112/ES o spoločnom systéme DPH. Za správnosť vyhotovenej faktúry zodpovedá

podľa § 74 ods. 4 zákona o DPH jej vyhotoviteľ. Obsahové vymedzenie faktúry pre účely DPH stanovuje § 71 ods. 2 zákona o DPH.

- správca dane neuviedol, aké ďalšie dôkazy má kontrolovaný subjekt predložiť, aby deklaroval preukázateľne spochybnenú a neuznanú dodávku služieb. No správca dane ani nepredložil svoje dôkazy, ktoré by tvrdenia a dôkazy daňového subjektu vyvrátili.

- reálnosť dodávky služieb s odstupom času nie je fyzicky možná, ako je to pri tovare, ktorý má hmotný charakter. Pri službe je možné jej reálnosť s odstupom času deklarovať len účtovnými dokladmi, tvrdeniami, technickou dokumentáciou a pod. Preto táto výčitka správcu dane na str. 12 protokolu je neopodstatnená. Rovnako odvolávka na rozsudok NS SR č. 2Sžf/40/2011b je irelevantná.

- rovnako nesprávne je aplikovaná aj analógia z rozhodnutia ESD č. C-342/87 Genius Holding BV a C-454/98 Schmeink a Strobel. Tento prípad sa vzťahuje na nemožnosť uplatniť odpočet DPH, pokiaľ ide o daň, ktorá nezodpovedá určitému plneniu z titulu, že je daň vyššia ako tá právoplatne splatná alebo z titulu, že predmetné plnenie nepodlieha DPH.

- svoje tvrdenia správca dane, že dôkazy (napr. zápisy z rokovaní) boli formálne účelovo vyhotovené, správca dane nestavia na základe ním získaných a predložených iných objektívnych dôkazov.

- správca dane sa neoprávnenie odvoláva na ustanovenie § 49 ods. 1 zákona o DPH, podľa ktorého nárok na odpočet dane vzniká vtedy, keď vznikla daňová povinnosť. V danom prípade spoločnosti [REDAKOVANÉ] vznikla daňová povinnosť, takže uplatnenie nároku na odpočet bol v súlade so zákonom. Rovnako odvolávka správcu dane na ods. 2 bod a/ tohto paragrafu je neopodstatnená.

Nemožno považovať za pravdivé ani tvrdenie odvolacieho orgánu v jeho druhom rozhodnutí na str. 13, že „... daňový subjekt nepredložil správcovi dane žiadne dôkazy ani doklady preukazujúce dodanie predmetnej služby...“

Záver daňovej kontroly, ktorý tvorí podstatu rozhodnutia správcu dane, že neuznáva nárok na nadmerný odpočet v sume 27 000,- € „... že daňový subjekt dostatočne nepreukázal predmetné dodanie služieb...“ je vzhľadom na hore uvedené nepreskúmateľný. Podľa správcu dane „... daňový subjekt nepredložil dôkazy, ktoré by dodanie služieb preukázali“. Takto formulovaný záver správcu dane je jasný dôkazom, že správca dane pri posudzovaní nároku na odpočet DPH v sume 27 000,- € z faktúry č. 12/01/008 porušil

práva daňového subjektu na (§ 3 ods. 1 zákona o správe daní), nebral do úvahy predložené dôkazy, nehodnotil rovnako váhu týchto dôkazov a tieto dôkazy nesprávne vyhodnotil v neprospech daňového subjektu.

Správca dane v oboch svojich rozhodnutiach uvádza rovnaké zistenia, rovnaký spôsob hodnotenia dôkazov predložených daňovým subjektom. Paradoxne potom vyznieva rozdielne hodnotenie týchto zistení odvolacím orgánom, keď v prvom jeho rozhodnutí akceptoval dôkazy predložené daňovým subjektom a spochybnil ich hodnotenie správcom dane a v druhom rozhodnutí tie isté zistenia, dôkazy a ich posúdenie hodnotí absolútne opačne - v neprospech daňového subjektu.

Na základe posúdenia veci dospel súdny znalec k nasledovnému záveru:

Z uvedeného možno urobiť záver, že správca dane mal ako výsledok daňovej kontroly v protokole uviesť, že neuznáva spoločnosti [REDAKOVANÉ] nárok na odpočet DPH za mesiac január 2012 z faktúry vystavenej v decembri 2011, nakoľko § 51 ods. 2 to umožňuje len v danom účtovnom období. Napriek tomu správca dane viedol zisťovanie smerom spochybnenia dodania zdaniteľného plnenia deklarovaneho na faktúre č. 12/01/008. Z toho dôvodu daňový subjekt [REDAKOVANÉ] mal ako výsledok daňovej kontroly podať dodatočné priznanie k DPH za mesiac december 2011.

Európsky súdny dvor vystavil v súvislosti s vecou Mahagében (rozsudok C-80/11) v spojení s prípadom Dávid (rozsudok C-142/11) stanovisko, že nárok na odpočet DPH na vstupe nemožno zamietnuť z dôvodu, že zdaniteľná osoba nemá iné dokumenty, ako tie, ktoré zo zákona musí mať.

Váhu dôkazov, ktoré predložil počas daňovej kontroly kontrolovaný subjekt spoločnosť Consult Servis Slovakia s. r. o. možno považovať za významnejšie, ako váhu dôkazov, ktoré ako protiargument použil pri kontrole správcu dane na vyvrátenie tvrdení daňového subjektu.

Na základe uvedeného považujem za vhodné, aby správcom vydané rozhodnutie č. 9601403/5/1899003/2013/Har zo 14. 5. 2013 a rozhodnutie č. 9601403/5/1285347/Har z 2. 4. 2014 boli posúdené súdom, nakoľko tieto rozhodnutia sa javia zmätočné, nepreskúmateľné a zistený stav nehodnotia dostatočne objektívne. Správca dane neprihliadal a ani neskúmal dostatočne dôkazy, ktoré jednoznačne potvrdzujú rozsah

a spôsob plnenia predmetných služieb. Svoje rozhodnutie a postup riadne nezdôvodnil. Správca dane daňovým subjektom predložené dôkazy nedostatočne posúdil.

Daňový subjekt si nárok na nadmerný odpočet DPH na vstupe uplatnil oprávnene, no v nesprávnom daňovom období január 2012. Tento nadmerný odpočet mal daňový subjekt uplatniť na základe dodatočného daňového priznania k DPH za mesiac december 2011. To však nemení podstatu na uplatnenie si nadmerného odpočtu v sume 27 000,- € podľa predložených daňových dokladov.

Nárok na to, aby si svoje právo na oprávnený nárok vo veci odpočtu DPH na vstupe v sume 27 000,- € z faktúry č. 12/01/008 uplatnil daňový subjekt súdnou cestou, vyplýva z toho, že správca dane svojím rozhodnutím o zamietnutí nároku na nadmerný odpočet porušil práva daňového subjektu. Potrebu rozhodnúť v predmetnej veci súdom vidím aj vtom, že Finančné riaditeľstvo SR ako odvolací orgán v tej istej veci rozhodlo dvakrát a vždy diametrálne odlišne. ...

Porušovateľ napadnuté Rozhodnutie... na str. 11 ods. 5 a 6 odôvodnil nasledovne cit.: „Podľa § 219 ods. 2 O. s. p.: Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého Rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému Rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého Rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku Rozsudku. S týmito sa odvolací súd stotožňuje v celom rozsahu.“

Právne závery Krajského súdu, s ktorými sa porušovateľ v napadnutom Rozhodnutí stotožnil vychádzali zo zisteného skutkového stavu Krajského súdu, ktorý spočíval v tom, že cit. zo str. 4 ods. 2 Rozsudku porušovateľa: „V prejednávanom prípade bolo tak prvostupňové ako aj napadnuté Rozhodnutie založené na vyhodnotení vykonaného dokazovania, ktorým sa nepreukázalo, že bola splnená jedna z podmienok na odpočet dane z pridanej hodnoty, a to, že bola žalobcovi dodaná služba od jeho dodávateľa [REDACTED],

██████████. uvedená na predmetnej faktúre a teda, že žalobca nezvládol dôkazné bremeno, keď počas daňovej kontroly a ani vo vyrubovacom konaní nepreukázal splnenie podmienok stanovených zákonom o DPH, za ktorý je možné uplatniť odpočítanie dane z pridanej hodnoty. “

Sťažovateľ sa s Rozsudkom Krajského súdu ani s Rozsudkom porušiteľa nestotožnil a s uvedenými Rozsudkami nesúhlasil a považoval ich za nezákonné a nesprávne z dôvodu, že pri posudzovaní ust. § 49 Zákona o DPH mali sudy na základe podaných odvolaní podanej Žalobe vyhovieť, nakoľko zo strany žalobcu boli splnené všetky zákonom stanovené podmienky na uplatnenie nároku na nadmerný odpočet DPH za zdaniteľné obdobie január 2012 a to v plnej výške (viď str. 6 ods. 2 napadnutého Rozhodnutia porušiteľa).

Na podporu svojho stanoviska sťažovateľ predložil porušiteľovi príslušné dôkazy, o ktoré opiera svoje právo na uznanie nadmerného odpočtu k čomu porušovateľ na str. 6 ods. 3 napadnutého Rozhodnutia uvádza cit.: „Žalobca dal do pozornosti odvolacieho súdu, že jeho doterajšia obrana v daňovom a súdnom konaní je založená na tých istých dôkazoch, tj. že je kontinuálna, kým rozhodnutia žalovaného a najmä doposiaľ vydané Rozhodnutie Finančného riaditeľstva (pozn. v poradí prvé) a na ne sa odvolávajúce Rozhodnutia žalovaného sú rozporné a protichodné. Na podporu svojich tvrdení žalobca taktiež doložil vyjadrenie súdneho znalca (pozn. Odborné vyjadrenie súdneho znalca č. 1/2014. ██████████ ██████████ je zároveň daňový poradca). “

Pri odôvodnení napadnutého Rozhodnutia sťažovateľ poukázal na Rozsudok Najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 2Sžf/4/2009 zo dňa 23. 06. 2010 v spojení s Rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III ÚS 78/2011-17 zo dňa 23. 02. 2011 z odôvodnenia ktorého vyplýva, že cit.: „Dôkazné bremeno je na daňovom subjekte - žalobcovi (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v spojení s § 49 ods. 2, § 51 zákona č. 222/2004 Z. z.). Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane daňového subjektu - žalobcu, ktorý disponuje svojim právom uplatniť si za zákonom stanovených a splnených podmienok nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty (je iniciátorom odpočítania dane z pridanej hodnoty) a ktorý si aj tento nárok uplatnil; preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene a za zákonom stanovených podmienok. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočnosti a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom

leží dôkazné bremeno, svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty uznaná ako oprávnený.“ a Rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 4Sžf/30/2014 zo dňa 17. 02. 2015 z odôvodnenia, ktorého vyplýva, že cit.: „Aplikácia zásady voľného hodnotenia dôkazov nedáva správcovi dane právo na svojvoľné a účelové nakladanie so zisteniami získanými v rámci daňovej kontroly alebo daňového konania, ale táto podlieha zákonom stanovenému postupu, keď je správca dane povinný hodnotiť každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a pritom prihliadať na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo, pričom toto vyhodnotenie zistených skutkových okolností musí zodpovedať zásadám logického myslenia a správnej aplikácie relevantných zákonných ustanovení Zásada objektívnej pravdy ovládajúca daňové konanie nepredstavuje absolútnu povinnosť správcu dane viesť dokazovanie dovtedy, pokiaľ sa bez pochyb nepreukážu a nepotvrdia tvrdenia daňového subjektu ohľadne ním, v daňovom priznaní uvádzaných a správcom dane preverovaných skutočností, nakoľko daňové konanie nie je konaním vyhľadávacím. Preto je na správcovi dane vykonávajúcom dokazovanie a jeho úvaha, aké dôkazy vykoná, akým spôsobom dokazovanie doplní, akú hodnovernosť, dôkaznú silu a schopnosť zvrátiť závery vyplývajúce z realizovaného dokazovania z nich vyvodí a to predovšetkým s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy vyplývajúce zo zistení, ktoré už má správca dane v priebehu konania k dispozícii.“

K stotožneniu sa odvolacieho súdu s odôvodnením napadnutého Rozhodnutia Najvyšší súd v Rozhodnutí sp. zn. 4Cdo/78/2013 zo dňa 24. 10. 2013 uvádza na str. 6 - 8 cit.: „V prípade, keď odvolací súd potvrdzuje rozhodnutie súdu prvého stupňa a s použitím § 219 ods. 2 O. s. p. odkáže na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa, odôvodnenie tohto rozhodnutia súdu prvého stupňa musí vyhovovať náležitostiam § 157 ods. 2 O. s. p. V odôvodnení rozhodnutia sa súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. V prípade, že rozhodnutie nie je dostatočne odôvodnené, nie je z neho zrejmé, z akých skutkových záverov súd vychádzal, ktoré dôkazy

mal za preukázané a ktoré nie, z ktorých výpovedí svedkov vychádzal, ide o procesné nesprávne rozhodnutie. Rozsudok, ktorý nemá náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O. s. p. a uvedený nedostatok neodstráni ani odvolací súd, je potom nepreskúmateľný a účastníkovi je takýmto rozhodnutím odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko nemá možnosť v dovolacom konaní náležite argumentovať. Odvolací súd sa môže podľa § 219 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení svojho rozhodnutia obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Keď sa však odvolací súd stotožní s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktoré nemá náležitosti odôvodnenie rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p. bez ďalšieho, zaťaží konanie vadou podľa § 237 písm. f) O. s. p. Účelom odôvodnenia rozsudku je predovšetkým preukázať jeho správnosť a zároveň musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí súdu, t.j. musí byť preskúmateľné. Tože právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patri medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Hoci judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 33-6; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03). Rozhodnutie súdu prvého stupňa, v ktorom sa súd prvého stupňa nevysporiadal so základnou otázkou rozhodnou pre správne posúdenie veci napriek tomu, že bola účastníkom konania namietaná, nie je rozhodnutím obsahujúcim náležitosti

rozsudku v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p., a je nepreskúmateľné. Z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je nepreskúmateľné a tento nedostatok neodstránil ani odvolací súd, ktorý sa len v celom rozsahu stotožnil s jeho odôvodnením a naň v podrobnostiach s použitím § 219 ods. 2 O. s. p. len poukázal, pričom navyše sa nevysporiadal so zásadnými námietkami žalovanej v odvolaní, bolo potrebné považovať za nepreskúmateľné.“

Napadnuté Rozhodnutie porušiteľa je s ohľadom na vyššie uvedené judikáty potrebné považovať za nepreskúmateľné, nakoľko je zrejmé, že Rozhodnutie súdu prvého stupňa s ktorým sa porušiteľ vo svojom Rozhodnutí stotožnil, v ktorom sa Krajský súd Banská Bystrica ako súd prvého stupňa nevysporiadal so základnou otázkou rozhodnou pre správne posúdenie veci napriek tomu, že bola sťažovateľom ako účastníkom konania namietaná, nie je Rozhodnutím obsahujúcim náležitosti Rozsudku v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p. a je nepreskúmateľné. Z dôvodu, že Rozhodnutie súdu prvého stupňa je nepreskúmateľné a tento nedostatok neodstránil ani porušiteľ ako odvolací súd, ktorý sa len v celom rozsahu stotožnil s jeho odôvodnením a naň v podrobnostiach s použitím § 219 ods. 2 O. s. p. len poukázal, pričom navyše sa nevysporiadal so zásadnými námietkami sťažovateľ v odvolaní, je potrebné považovať za nepreskúmateľné. ...

Zrušenie napadnutého Rozhodnutia správcu dane Finančné riaditeľstvo odôvodnilo nasledovne cit:

str. 7 ods. 2: „Odvolací orgán má za to, že z odpovede č. 9102401/5/2452669/2012/BohJ zo dňa 06. 09. 2012 na vyššie uvedené dožiadanie, ktorým správca dane preveroval oprávnenosť nároku daňového subjektu na odpočítanie DPH z fakturovaných služieb, deklarovanej dodávateľskou faktúrou č. 111200006 (interné č. 12/01/008) od dodávateľa [REDAKOVANÉ] jednoznačne vyplynulo, že spoločnosť [REDAKOVANÉ] faktúrou č. 111200006 vystavila, má ju riadne zaúčtovanú a zaevidovanú v evidencii DPH za 4. štvrtrok 2011, že predmetom fakturácie bolo komplexné zabezpečenie výstavby FVE a že Zmluvu o spolupráci zo dňa 08. 12. 2010 za spoločnosť [REDAKOVANÉ] uzatváral [REDAKOVANÉ], konateľ spoločnosti a za daňový subjekt konateľ [REDAKOVANÉ]. Z vyjadrení [REDAKOVANÉ] konateľa dodávateľskej spoločnosti [REDAKOVANÉ] ktoré sú uvedené v Zápisnici o ústnom pojednávaní č. 9102401/5/957988/2012/BohJ ďalej vyplynulo, že dodávateľská faktúra pre odberateľa, t.j. daňový subjekt Consult Servis Slovakia, s. r. o. bola vystavená ohľadom troch projektov, týkajúcich sa vybudovania [REDAKOVANÉ]

██████████, že sa jednalo o aktívne vyhľadávanie dodávateľov, kontrolu dodržiavania technických podmienok, sprostredkovanie možnosti uzavretia zmlúv s treťou osobou pre potreby riešenia subdodávok alebo služieb, že spoločnosť ██████████ sprostredkovala generálneho dodávateľa ██████████, ktorý následne vykonával väčšinu prác a taktiež zabezpečoval dodávku materiálov, fotovoltaičné panely a pod., a že predmetná faktúra bola uhradená v troch splátkach na bankový účet spoločnosti ██████████ č. 1031946004 vedený v ██████████, a to dňa 10. 02. 2012 v sume 27 000,00 Eur, dňa 29. 02. 2012 v sume 15 000,00 Eur a dňa 09. 02. 2012 v sume 120 000,00 Eur.“

str. 9 ods. 5. str. 10 a 11: „Odvolací orgán sa stotožňuje s konštatovaním správcu dane uvedeným v napadnutom rozhodnutí, že existencia faktúry, zmluvy a skutočnosť, že doklad vystavil dodávateľ, ktorý je platiteľom dane z pridanej hodnoty, nie sú dostatočným dôkazom na preukázanie, že sa uskutočnilo dodanie tovaru a služby a zároveň, že daňový subjekt je povinný preukázala správca dane je oprávnený preveď, kým a ako sa plnenie uskutočnilo, má však za to, že dôkazné bremeno daňového subjektu nie je absolútne. Je tiež pravdou, že svedok ██████████ odpoveďami na otázky správcu dane nepotvrdil výkon predmetných služieb kontrolovaným daňovým subjektom, ale ani dodanie týchto služieb daňovému subjektu spoločnosťou ██████████ nevyvrátil.

V zmysle § 44 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe dani (daňový poriadok) v znení neskorších predpisov daňovou kontrolou správca dane zisťuje alebo preveruje skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane alebo dodržiavanie ustanovení osobitných predpisov.

V zmysle § 24 ods. 2 až 3 cit. zákona správca dane vedie dokazovanie, pričom dbá aby skutočnosti nevyhnutné na účely správy dani boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov. Správca dane preukazuje skutočnosti o úkonoch vykonaných voči daňovému subjektu, ktoré sú rozhodné pre správne určenie dane.

Dokazovanie je procesný postup, cieľom ktorého je zistiť objektívne skutočnosti rozhodujúce pre vyrubenie dane, pričom tieto musia byť zistené čo najúplnejšie. Dôkaznú povinnosť (dôkazné bremeno) rozdeľuje zákon č. 563/2009 Z. z. v znení neskorších predpisov medzi správcu dane a daňový subjekt. Dokazovanie v daňovom konaní vedie správca dane, dôkazné bremeno však spočíva na daňovom subjekte. V rámci dokazovania

správca dane posudzuje závažnosť dôkazných prostriedkov a rozhodnúť o ich dôkaznej preukaznosti. Aplikácia tohto procesného ustanovenia nezbavuje správcu dane povinnosti vykonať dokazovanie v takom rozsahu, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie. Dôkazné bremeno, ktoré zaťažuje daňovníka, neznamená použitie voľnej úvahy správcu dane o tom, ktoré dôkazné prostriedky bude a ktoré nebude vykonávať a následne vyhodnocovať. Správca dane je povinný vykonať všetky dôkazné prostriedky potrebné na zistenie skutkového stavu v takom rozsahu, aby bola daň správne vyrubená. Pri dokazovaní v rámci daňovej kontroly musia byť zachované práva aj povinnosti daňového subjektu deklarované zákonom.

V zmysle § 63 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) v znení neskorších predpisov v daňovom konaní možno ukladať daňovú povinnosť alebo priznávať práva ten rozhodnutím. Podľa § 63 ods. 5 cit. zákona rozhodnutie obsahuje odôvodnenie, ak tak ustanovuje tento zákon. Odôvodnenie rozhodnutie musí obsahovať zhrnutie všetkých zistených skutočností, ktoré odôvodňujú výrok. V odôvodnení musia byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodnutia, musí byť uvedený spôsob, akým zhodnotili dôkazy a ostatné podklady, musia byť uvedené všetky úkony, ktoré správca dane vykonal za účelom zistenia skutkového stavu, ako aj úvahy, ktoré ovplyvnili hodnotenie dôkazov a viedli k aplikácii konkrétneho právneho predpisu na prejednávajúcu vec a na základe ktorých sa rozhodovalo. Skutková stránka odôvodnenia by mala obsahovať opis podstaty veci, rozbor dôkazov a ostatných podkladov pre rozhodnutie, vysporiadanie sa s pripomienkami, návrhmi, dôkazmi a vyjadreniami účastníka konania, rozpormi v jednotlivých dôkazoch, a následne závery o tom, ktoré skutočnosti považujú za nepochybne zistené, ako aj posúdenie ich právneho významu pre danú vec. Len rozhodnutie, ktoré odôvodnenie je vypracované v zmysle § 63 cit. zákona je preskúmateľné odvolacím orgánom a pre účastníka konania zrozumiteľné.

Odvolací orgán po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, ale aj celého administratívneho spisu dospel k záveru, že ani jedna zo svedeckých výpovedí nespochybňuje dodanie služieb deklarovaných dodávateľskou faktúrou č. 111200006, interné č. 12/01/008 zo dňa 31. 12. 2011 vystavenou spoločnosťou [REDAKOVANÉ], tak aby bolo možné konštatovať, že správca dane viedol dokazovanie v súlade s § 24 ods. 2 a 3

zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) v znení neskorších predpisov a skutkový stav zistil čo najúplnejšie.

V odvolaní napadnutom rozhodnutí správca dane neuvádza žiadne konkrétne dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia z hľadiska ich povahy k danej veci. Aj napriek tomu, že dodávateľ, ako aj odberateľ daňového subjektu potvrdili dodanie fakturovaných tovarov a služieb a z odpovedí na dožiadania vyplynuli aj ďalšie skutočnosti týkajúce sa zabezpečenia výstavby FVE, ako zmluvy, dohody o spolupráci, informácie z výstavby FVE, priebežné správy z realizácie FVE, atď., ako aj to, že tak dodávateľ, ako aj odberateľ majú faktúry riadne zaúčtované a zaevidované v evidencii DPH, správca dane v napadnutom rozhodnutí naďalej zotrval na svojom konštatovaní, že dodávateľská faktúra ako dôkaz sama nestačí, ak nie je podložená reálnym dodaním tovaru, resp. služby a že kontrolovaný daňový subjekt nepredložil dostatočné dôkazy, ktoré by preukazovali, že fakturovanú službu boli v súlade so skutkovým stavom.

Odvolačný orgán pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia zistil, že správca dane svoje rozhodnutie založil na pochybnostiach, ktoré nesprávne právne posúdil a odôvodnil ako zistený skutkový stav. To znamená, že správca dane svoje rozhodnutie založil na pochybnosti, čo je nielen nesprávnym právnym posúdením, ale aj porušením zásada daňového konania. Pokiaľ daňový subjekt preukazoval odpočítanie dane dokladmi (faktúra, dohody, zmluvy, zápisnice,...), ktorú sú v zmysle zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov práve takými dokladmi, na základe ktorých je možné uplatniť právo na odpočítanie dani z pridanej hodnoty, bolo ich potrebné posudzovať a vyhodnotiť podľa ich obsahu. Pokiaľ neboli v konaní zistené skutočnosti, ktoré jednoznačne vyvracajú pravdivosť obsahu dokladov a správca dane nemôže takéto zistenie vyvodiť z vykonaných dôkazov, nemôže rozhodnúť len na základe pochybností, ku ktorým preverovaním skutkového stavu dospel V prípade, že správca dane v daňovom konaní zistil okolnosti, ktoré svedčia porušeniu zákona, bolo potrebné tento fakt jednoznačne pomenovať a objektívne preukázať vykonaním ďalšieho dokazovania.

Odvolačný orgán, po preskúmaní správcou dane predloženého spisového materiálu a skutočností uvedených v odvolaní napadnutom rozhodnutí, považuje zistenie a posúdenie skutkového stavu vo veci za nepostačujúce pre vyslovenie názoru v rozhodnutí

o porušení § 49 ods. 1 a § 49 ods. 2 písm. a) zákona č. 222/2004 Z. z. o DPH v znení neskorších predpisov.

Na základe takto zistených skutočností Finančné riaditeľstvo SR rozhodlo tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.“

Vyššie citované Rozhodnutie Finančného riaditeľstva č. 1100301/1/410702/2013/5003 zo dňa 23. 08. 2013 je právoplatné a účinné, tzn. že je právne záväzná. Tzn. že ak nedošlo k zmene alebo k zrušeniu tohto Rozhodnutia je toto Rozhodnutie právne záväzná.

Záver, ku ktorým dospelo Finančné riaditeľstvo na základe preskúmania napadnutého Rozhodnutia správcu dane vo svojom v poradí prvom Rozhodnutí ako aj závery, ku ktorým dospel súdny znalec, na základe Znaleckého dokazovania neboli vzhľadom k tomu, že sa nimi súd prvého stupňa ani odvolací súd, doposiaľ nezaoberal, zo strany Finančného riaditeľstva a ani zo strany Krajského súdu ako súdu prvého stupňa a zo strany Najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho nijako spochybnené ani vyvrátené.

... v poradí prvé Rozhodnutie Finančného riaditeľstva SR č. 1100301/1/410702/2013/5003 zo dňa 23.08.2013 a Odborné vyjadrenie súdneho znalca [REDAKOVANÉ] č. 1/2014 zo dňa 25.08.2014 boli dva kľúčové a rozhodujúce dôkazy, na základe ktorých sťažovateľ ako platiteľ dane z pridanej hodnoty požadoval priznať nadmerný odpočet DPH v sume 27 000,- Eur, ktorý si uplatnil riadne a včas a ktorého vyplatenie mu vyplýva priamo zo zákona.

Ako vyplýva z napadnutého Rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky - porušiteľa sp. zn. 4Sžf/63/2015 zo dňa 03. 05. 2016 a z Rozhodnutí, ktoré tomuto Rozhodnutiu predchádzali, tzn. z v poradí druhého Rozhodnutia Finančného riaditeľstva SR č. 1100301/1/285432/2014/5003 zo dňa 20. 06. 2014 ako aj z písomného vyjadrenia Finančného riaditeľstva SR č. 1100301/1/457283/5003/2014 zo dňa 15.10. 2014 k Žalobe č. k. 24S/113/2014 a z Rozsudku Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 24S/113/2014-109 zo dňa 24. 04. 2015, súdy, tzn. Krajský súd Banská Bystrica ako súd prvého stupňa a Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd sa vyššie uvedenými dôkazmi vôbec nezaoberali a s uvedenými dôkazmi sa vôbec nevysporiadali.»

3. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľa spoločnosti Consult Servis Slovakia, s. r. o... vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžf/63/2015 zo dňa 03. 05. 2016 boli porušené.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžf/63/2015 zo dňa 03. 05. 2016 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konania.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia... najneskôr do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto Nálezu.“

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona

o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

8. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že uvedené zákonné ustanovenie rozlišuje okrem iného aj osobitnú kategóriu návrhov, ktorými sú návrhy „zjavne neopodstatnené“. Týmto zákon o ústavnom súde v záujme účelnosti a procesnej ekonomie poskytuje ústavnému súdu príležitosť preskúmať v štádiu predbežného prerokovania sťažnosti (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde) možnosť jej prípadného odmietnutia na základe obsahu namietaných právoplatných rozhodnutí, charakteru namietaných opatrení alebo iných zásahov, ktorými malo dôjsť k porušeniu základných práv alebo slobôd navrhovateľa a z nich vyplývajúcich skutkových zistení, a tiež na základe argumentácie, ktorú proti nim sťažovateľ v návrhu uplatnil.

9. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, IV. ÚS 300/08).

10. Sťažovateľka v sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu. K porušeniu označených práv malo dôjsť tým, že najvyšší súd sa nezaoberal kľúčovými dôkazmi, a to odborným vyjadrením súdneho znalca [REDAKOVANÉ] (ďalej len „znalec“), č. 1/2014 z 25. augusta 2014 (ďalej len „odborné vyjadrenie“) a rozhodnutím Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) č. 1100301/1/410702/2013/5003 z 23. augusta 2013 (ďalej aj „rozhodnutie žalovaného“).

11. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

14. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

15. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 24 S 113/2014-109 z 24. apríla 2015 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) zamietol žalobu sťažovateľky proti žalovanému o preskúmanie zákonnosti a postupu žalovaného č. 1100301/1/285432/2014/5003 z 20. júna 2014. O odvolaní sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok krajského súdu potvrdil.

16. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie

a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je preto daná len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03).

17. Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť fyzické osoby a právnické osoby pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01, IV. ÚS 111/09).

18. Ústavný súd uznáva, že súčasťou práva na spravodlivé konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamena, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad“ (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva ale zároveň tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci *Ruiz Torijo c. Španielsko* z 9. 12. 1994, *Annuaire*, č. 303-B). Aj podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto

aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05).

19. Ústavný súd aplikujúc uvedené právne východiská na vec sťažovateľky vo vzťahu k námietke, že najvyšší súd sa nezaoberal kľúčovým dôkazom, a to rozhodnutím žalovaného z 23. augusta 2013, poukazuje na túto časť odvodnenia rozsudku krajského súdu:

«V žalobných námietkach pod bodom 7 až 13 žalobca namietal nezákonnosť rozhodnutia spočívajúcu v tom, že žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutie, ktoré neodstránilo predchádzajúce pochybenia, pre ktoré bolo predchádzajúce rozhodnutie správcu dane zrušené. V bode 7a) žalobca ako hodnotenie predložených dôkazov žalovaným v predchádzajúcom zrušovacom rozhodnutí, a teda hodnotenie, ktoré by bolo záväzné pre správcu dane, cituje z odôvodnenia tohto rozhodnutia časť, v ktorej žalovaný opisuje dôvody podaného opravného prostriedku, ktorým sa žalobca bránil proti prvostupňovému rozhodnutiu. Nešlo teda o hodnotenie vykonané žalovaným a ani o právny názor žalovaného, ktorým by bol správca dane v ďalšom konaní viazaný.

Ďalšie námietky smerujúce k nesúladu zrušovacieho a následného prvostupňového ako aj napadnutého rozhodnutia tak isto neobstoja. Žalobca vychádzal z vlastného hodnotenia vykonaného dokazovania, ktoré je odlišné od hodnotenia dôkazov, ktorý vykonal správca dane a žalovaný. Žalobca má podľa citovaného § 24 daňového poriadku povinnosť preukazovať rozhodné skutočnosti. Žalovanému daňový poriadok ukladá zistiť rozhodné skutočnosti čo najúplnejšie a hodnotiť daňovníkom predkladané dôkazy, resp. dôkazy ktoré v rámci zisťovania rozhodných skutočností zaobstará aj bez návrhu daňovníka. Samozrejme, že úvaha použitá pri hodnotení dôkazov musí byť výsledkom logického uvažovania. Žalovaný vyhodnotil faktúru, platby, zmluvu, zápisy a priebežné správy ako doklady, ktorými je len deklarované, a teda nie preukázané splnenie podmienok vyžadovaných zákonom na odpočet dane z pridanej hodnoty, a to až do predloženia dôkazu o reálnom splnení fakturovanej služby o jej fyzickom dodaní dodávateľom žalobcu [REDAKOVANÉ] žalobcovi. Predmetom fakturácie, tak ako je špecifikovaný na faktúre, malo byť „externé riadenie projektov“, čo je len druhovým označením služby. Z obsahu spisu je zrejmé, že správca dane zisťoval z čoho konkrétne táto služba pozostávala a kto ju

poskytol žalobcovi a za tým účelom vykonal žalobcom navrhnuté dôkazy na zistenie rozhodných skutočností a vlastné šetrenie. Z výpovedí osôb vypočutých ako svedkov, a to konateľov dodávateľa žalobcu, ale aj jeho odberateľa a generálneho dodávateľa stavieb fotovoltaiických elektrární zistil, že tieto sú vzájomne rozporné a nekorešpondujú s predloženými dokladmi. Konateľ dodávateľa žalobcu označil fakturovanú službu za prevažne sprostredkovanie dokonca aj samotného dodávateľa stavby, kontrolu technických podmienok, pričom konateľ dodávateľa stavby toto odmietol. Konateľ dodávateľa nevedel poskytnuté služby konkretizovať. Žalovaný v súlade s obsahom výpovede konateľa dodávateľa takéto vyhlásenie o dodaní služby žalobcovi s poukazom na zistenie, že tento dodávateľ sám fakturovanú službu nerealizoval, ale si ju objednal od ďalšieho dodávateľa a teda je jedným z v rade dodávateľov tej istej služby končiacom zmiznutým obchodníkom, vyhodnotil tak, že nepreukazuje, že tento dodávateľ dodal žalobcovi fakturovanú službu. Takéto hodnotenie je v súlade s obsahom svedeckej výpovede a v súlade s logickým uvažovaním.

Žalovaný ako aj správca dane opätovne vykonané výsluchy konateľa odberateľa žalobcu a konateľa generálneho dodávateľa stavby vykonané vo vyrubovacom konaní po zrušení predchádzajúceho rozhodnutia správcu dane hodnotil v súlade s obsahom týchto výpovedí. Dodávateľ stavby nepoznal žalobcovho dodávateľa a ani jeho dodávateľov a vyhlásil, že tieto spoločnosti sa výstavby fotovoltaiickej elektrárne nezúčastňovali. Podľa konateľa odberateľa žalobca mal vykonávať dohľad nad dodávkami odberateľa a to kontrolou parametrov a kvality a dodržiavania rozpočtu a dokumentovaním prevedených prác a jeho kladné hodnotenie malo byť nevyhnutným podkladom k prevzatíu dodávok odberateľa žalobcu, ktoré dodával generálnemu dodávateľovi stavby. Tento vyslúchaný svedok ale nevedel uviesť, ktoré osoby túto činnosť vykonávali a ani to, či žalobca mal subdodávateľov. Žalovaný tieto výpovede v súvislosti vyhodnotil tak, že nebolo preukázané, že účinok deklarovanej služby nastal. Hodnotenie predmetného vyhlásenia odberateľa ako také, že nepreukazuje, že žalobcovi dodal služby jeho dodávateľ je v súlade s obsahom takejto výpovede. Stavba fotovoltaiickej elektrárne je vo svojej podstate jednoduchou stavbou, a preto nevedomosť konateľa dodávateľa externého riadenia o konkrétnom rozsahu a obsahu kontrolných činností nad prácami dodávanými jedným zo subdodávateľov takejto stavby je v rozpore s jeho tvrdením o tom, že služba bola dodaná.

Bolo úlohou žalobcu, aby predložil dôkazy o tom, že k reálnemu plneniu skutočne došlo, a že mu spoločnosť [REDAKOVANÉ] dodala služby externého riadenia uvedením kto konkrétne a v akom rozsahu, aké činnosti v rámci poskytovania tejto služby vykonal. Ani hodnotenie vypovedacej schopnosti predložených správ, ktoré ako vyplýva z ich obsahu neobsahujú údaj o tom, ktorá osoba tieto správy vypracovala a informácií ako účelovo vyhotovených dokladov nepreukazujúcich reálne dodanie služby založené na úvahe, že správy mala vyhotoviť spoločnosť [REDAKOVANÉ], ktorá predmetnú kontrolnú činnosť sama nevykonávala, ďalej že odberateľ služby nevedel uviesť osoby, ktoré jeho činnosť kontrolovali a na tom, že stavebný dozor vykonával zamestnanec odberateľa, ako aj na tom, že správy obsahujú opis všetkých činností, pričom malo ísť o kontrolu dodávok jedného zo subdodávateľov stavby, nemožno vyhodnotiť ako rozporné s obsahom vykonaných dôkazov. Na záver je možné uviesť, že bolo úlohou žalobcu preukázať všetky skutočnosti, ktoré zákon o dani z pridanej hodnoty stanovuje ako podmienky pre odpočítanie dane platiteľom. Teda nie len to, že má faktúru, ale aj to, že mu vznikla daňová povinnosť pri predmetnej službe tak ako to upravuje § 19 ods. 2. To znamená preukázať, že mu bola dodaná služba, ktorá mu bola fakturovaná práve tým subjektom, ktorý túto službu fakturoval. Z uvedeného vyplýva, že zistený skutkový stav v daňovom konaní vychádzal z logických úvah pri hodnotení vykonaných dôkazov. Treba súhlasiť s tým, že správca dane ani žalovaný nemôžu svoje rozhodnutie založiť na pochybnostiach. V danom prípade bolo tak prvostupňové ako aj napadnuté rozhodnutie založené na vyhodnotení vykonaného dokazovania, ktorým sa nepreukázalo, že bola splnená jedna z podmienok na odpočet dane z pridanej hodnoty, a to že bola žalobcovi dodaná služba od jeho dodávateľa [REDAKOVANÉ] uvedená na predmetnej faktúre a teda, že žalobca nezvládol dôkazné bremeno keď počas daňovej kontroly a ani vo vyrubovacom konaní nepreukázal splnenie podmienok stanovených zákonom o DPH, za ktorých je možné uplatniť odpočítanie dane z pridanej hodnoty.»

20. Najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia uviedol:

„Podľa § 219 ods. 2 O. s. p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na

skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku. S týmto sa odvolací súd stotožňuje v celom rozsahu.“

21. Ústavný súd pripomína, že podľa jeho doterajšej judikatúry odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok.

22. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že sa nestotožňuje s tvrdením sťažovateľky, že najvyšší súd sa nezaoberal rozhodnutím žalovaného z 23. augusta 2013. Pokiaľ sa s uvedeným dôkazom vysporiadal vo svojom rozsudku už krajský súd a najvyšší súd sa s odôvodnením stotožnil, nebol povinný opätovne sa ku tvrdenému dôkazu vyjadrovať.

23. Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľka sa snaží iba spochybniť spôsob, akým bolo rozhodnutie žalovaného z 23. augusta 2013 ako dôkaz všeobecnými súdmi hodnotené. Ústavný súd však v tejto súvislosti zdôrazňuje, že už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach vyslovil, že do obsahu základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí právo účastníka konania (dotknutej osoby) vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97).

24. Z uvedeného vyplýva, že iba zo samotnej skutočnosti, že sťažovateľka nesúhlasí so spôsobom, akým sa s relevantným dôkazom vysporiadal najvyšší súd, nemožno vyvodit', že došlo k porušeniu ňou označených práv.

25. Vo vzťahu k tvrdeniu, že najvyšší súd sa nezaoberal odborným vyjadrením, ktoré sťažovateľka predložila, ústavný súd konštatuje, že skutočne sa krajský súd a ani najvyšší súd odborným vyjadrením nezaoberali a k nemu sa nevyjadrili. Ústavný súd si odborné vyjadrenie preštudoval a zistil, že súdny znalec v ňom okrem skutočností, na ktoré sťažovateľka poukázala, uviedol:

„... na základe uvedeného považuje za vhodné, aby správcom vydané rozhodnutie... boli posúdené súdom...“

Potrebu rozhodnúť v predmetnej veci súdom vidím aj v tom, že Finančné riaditeľstvo SR ako odvolací orgán v tej istej veci rozhodlo dvakrát a vždy diametrálne odlišne.“

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že znalec síce vyjadril svoj názor na vec sťažovateľky, avšak sám považoval za najvhodnejšie riešenie posúdenie celej veci súdom, čo aj bolo zrealizované. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že odborné vyjadrenie ako dôkaz nepovažuje za také, ktoré by malo vo veci sťažovateľky podstatný význam pre rozhodnutie, a teda ak sa odborným vyjadrením najvyšší súd nezaoberal, tento jeho postup nie je možné hodnotiť ako porušenie označených práv sťažovateľky.

26. Ústavný súd ďalej poznamenáva, že v súlade so svojou judikatúrou posudzuje spravodlivosť procesu ako celku (napr. m. m. II. ÚS 307/06), preto k vyhoveniu sťažnosti dochádza zásadne iba v prípadoch, ak dospeje k názoru, že namietané a relevantné procesné pochybenia zo strany orgánu verejnej moci umožňujú prijatie záveru, že proces ako celok bol nespravodlivý a vzhľadom na to aj jeho výsledok môže vyznievať ako nespravodlivý. Ústavný súd preto nepristupuje k vyhoveniu sťažnosti v prípadoch, keď zo strany orgánov verejnej moci síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi porušením práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný dosah.

27. Po preskúmaní spôsobu a rozsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku a vzhľadom na dôvody, ktoré sťažovateľka uviedla v predmetnej sťažnosti, ústavný súd nezistil taký jeho výklad a aplikáciu príslušných zákonných ustanovení, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s uvedeným článkom ústavy.

28. Postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní rozsudku vo veci sťažovateľky nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho názor svojím vlastným už ani preto, že ústavný súd nie je opravným súdom názorov všeobecných súdov. Nad rámec tohto odôvodnenia ústavný súd poukazuje na ustálený právny názor, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07).

29. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti neuvádza žiadne skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé spochybniť správnosť napadnutého rozsudku najvyššieho súdu.

30. Na základe uvedeného podľa názoru ústavného súdu nejestvuje taká príčinná súvislosť medzi základným právom sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a rozsudkom najvyššieho súdu, ktorá by umožňovala vysloviť záver o porušení sťažovateľkou označených práv.

31. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

32. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľky uplatnených v sťažnosti.

33. K tomuto rozhodnutiu sa podľa § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde pripája odlišné stanovisko sudcu [REDACTED].

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. septembra 2016